

Lauantai 6.7.2013
Aamuseurat 8:30
Sanna Suutari

Täällä herättäjäjuhlilla päivä aloitetaan aina virrellä. Lapsuudenkodissani sain usein herätä mummoni veisaamaan aamuvirteen. Virren jälkeen kuului radion aamuhartaus. Mummo aloitti päivänsä sielunravinnolla ja tuli ruokkineeksi siinä samalla huomaamattaan myös viereisessä kammarissa heräilevää lapsenlastaan.

”Lahjoita sana väkevä sielumme ravinnoksi. Sen voima meissä säilytä syntimme tuomioksi. Jos päivän matka uuvuttaa tai suistaa teille harhain, kun tartut käteen aukeaa taas tie ja suunta parhain.” Aamuvirressä pyyteleimme väkevää sanaa. Niin totta ja voimallista, että me niin monin eri tavoin sielumme hajottaneet väsyneet vaeltajat voisimme tuntea rauhan ja levollisen tasapainon koko olemisessamme. Virressä pyydetään, että tuo sanan voima myös säilyisi meissä niin, että se kantaisi meitä niinäkin hetkinä, jolloin omat voimat, ymmärrys ja omatahto tuntuvat riittämättömiltä ja usko hyvän voittamiseen alkaa horjua. Ja niinä hetkinä, jolloin ei ole enää uskoa sellaiseen hyvään Taivaan Isään, joka kuuntelisi minun asioitani ja lupaisi ottaa kantaakseen minun taakkani.

Sellaisen hyvän Jumalan tarvitsisin, mutta hengellinen elämäni on jäänyt jotenkin niin lapsenkenkiin. Alan epäillä, kelpaanko, viitsinkö tai uskallanko kohdata Jumalaani ja toisia ihmisiä näissä lapsenkengissä ?

Pieni tyttö juoksee pellonpiennarta kohti metsää, mekonhelmat heinikkoa hipoen, kumisaappaiden varret paljaita sääriä vasten lompsuen. Ojanreunoilla kukkia kymmenittäin, hyönteisen surina ympärillä, linnut pesimispuuhissaan. Tyttö juoksee, pysähtyy – jää odottamaan perässä tulijaa. Mummo tulee hitaasti kepin varassa hiihdellen. Tyttö istahtaa kivelle odottamaan ja säpsähtää lähellä lentäviä isoja tummia lintuja, jotka rakkuvat rumasti. Onneksi mummo on jo kuuloetäisyydellä. ”Mitä varten nuo linnut mejän piälle tulloo?” tyttö kyselee mummolta. ”Poikasilleen ne ruokaa etsivät”, mummo vastaa. ”Söisivätkö ne mejänkii evvää?”, tyttö kysyy. Mummo katselee taivaalle ja tuumii: ”Niin, mitenkähän monta kertaa Variksenkin pitää poikasilleen evästä hakea, ennen kuin niiden omat siivet kantavat?” Tyttö alkaa miettiä pieniä alastomia linnunpoikasia pesässään ja jatkaa: ”Neuloisitko sinä Variksenpoikasille villatakin, niin niillä olisi lämpimämpi siellä pesässä. Minä voisin etsiä sopivat napit siihen takkiin.” Pään nyökkäyksellä suunnitelma oli selvä molemmille: Näillä hyökätään.

”Tulloovatko ne mejän piälle?” ja ”Riittävätkö mejän evvää?” Nuo lapsen huudahdukset ovat osa minua vielä tänä päivänäkin. Toteutuvatko pahimmat pelkoni ja kasautuvatko raskaimmat huolet minun, lasteni tai lastenlasteni elämässä? Riittävätkö nämä vanhat evvää enää tämän päivän maailmassa? Näitä kyselen, oman rajallisuuteni ja rikkinäisyyteni tietäen. Katkenneet ihmissuhteet ja lukkiutuneet yhteydet alkavat näyttäytyä pelkkinä umpikujina. Näkyväksi osaksi tuntuu jäävän vain yhteinen avuttomuus. Osaammeko kulkea lastemme, nuortemme ja vanhuksiemme rinnalla yhdessä etsien sellaista kestäväää perustaa, mille voisimme turvallisesti mielin elämäämme rakentaa?

Mummo ei vähätellyt tytön kysymyksiä, vaan ymmärsi avartaa niitä. Kysymyksillään hän ohjasi ajatuksenkulkua pelosta luottamukseen. Virsien veisuussa on salaista voimaa. Veisatessa taakat ja huolet on helpompi luovuttaa suurimpiin käsiin.

Veisuuta ei kannata unohtaa, sillä veisuulla kannatellaan kaikkia omille siiville nousevia kuin myös meitä siipirikkojakin. Tänä kesänä pääsin osallistumaan Aholansaaren 1 -rippikoulun konfirmaatiomessuun. Nuorten veisaama rippivirsi SV 183 ravitsi ja lämmitti meitä kirkonpenkissä istujia uudella toivolla ja luottamuksella. Virren sanat kutsuvat katsomaan Ihmistä. Näkemään ihmisen osan niin lohduttajana kuin lohdutettavanakin. Psalmissa 27 on kirjoitettu: ”Sydämeni muistaa Sinun sanaasi: ”Etsikää Minun kasvojani”. Virsi kutsuu katsomaan syvemmälle. Avuttomuutemme toiselle puolelle, sinne missä ei ole vaatimuksia ja uhkaa. Sinne missä on lupa levätä voimattomana ja osaamattomana. Tänä aamuna saatan uskaltautua veisaamaan Lapsenkengissä tai vaikka avojaloin. Ja jos en jaksa veisata, niin saanhan kuunnella. Olla hoidettavana hyvän Taivaan Isän sylissä. ”Suo Jeesus hellä mieli ja ystäväisi kieli alati ollaksemme lohduksi toisillemme.”